

Arrest

nr. 180 364 van 5 januari 2017
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2014 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. NYSSSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 juli 2014 diende verzoekster een aanvraag in voor een visum kort verblijf met het oog op familiebezoek.

1.2. Op 10 september 2014 werd de beslissing genomen houdende weigering van dit visum. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM

Geconsolideerde versie naar aanleiding van de wijziging van de Visumcode bij artikel 6, lid 5, van Verordening (EU) nr. 610/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 jun» 2013 (PB L 182 van 29.6.2013, blz. 1)}

"STANDAARDFORMULIER VOOR KENNISGEVING EN MOTIVERING VAN HET WEIGEREN, NIETIG VERKLAREN OF INTREKKEN VAN EEN VISUM

[...]

[X] De/Het Consulaat Generaal van België

[] De gemachtigde van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

[] De instanties die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te heeft / hebben

[X] uw visumaanvraag onderzocht

[] uw visum onderzocht nummer; afgegeven.—.—.

[X] Het visum is geweigerd

[] Het visum is nietig verklaard

[] Het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

[...]

9. [X] uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

[...]

Commentaar:

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

* Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

* Geen of onvoldoende garanties op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten etc.),

Betrokkene legt geen bewijs van eigen inkomen voor; de loonfiches zijn van haar dochter.

* Andere

Betrokkene is weduwe, Ze legt bij de aanvraag ook een document (mode! 1, in toepassing van art.595 Sv) voor, dat niet nodig is voor een visum kort verblijf en naast de verklaring van de activiteit de vermelding "familiehereniging" staat. Mogelijk vraagt betrokkene een visum kort verblijf aan, maar wordt een lang verblijf beoogd en op deze wijze de procedure gezinshereniging omzeilt."

2. Aangaande de gegrondheid van het beroep:

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij licht het eerste middel toe als volgt:

“Conform artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen moeten alle bestuurshandelingen met individuele strekking uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Echter bevat de bestreden beslissing noch het wettelijk kader noch de concrete toepassing ervan waarop de beslissing werd gebaseerd. Op basis van de lectuur van het bestreden beslissing is niet op te maken wat de rechtsgrondslag is van de beslissing.

Daarenboven kunnen de opgegeven motieven de beslissing geenszins schragen. De motieven zijn zeer summier geformuleerd.

Inmiddels verzoekster heeft samen met haar dochter, die ook bij haar woonachtig is, een visum – kortverblijf aangevraagd om haar zoon te bezoeken in België. Verzoekster is ook gepensioneerd en daarom heeft zij dan ook geen bewijs van inkomsten voorgelegd, temeer haar dochter met wie zij samen zou reizen wel degelijk haar loonfiches had voorgelegd. Er bestaat geen enkele twijfel dat verzoekster nog voor het verstrijken van het visum terug naar haar land van herkomst zal vertrekken. Dit is al te meer duidelijk, gezien haar dochter, die wel een visum kortverblijf kreeg, ook naar het land van herkomst zal terug keren. Inmiddels verzoekster had nog de enige kans om eens een bezoek aan haar zoon te brengen, gezien haar dochter ook op bezoek ging. Inmiddels nooit heeft men het inkomen van verzoekster gevraagd en ook haar niet medegedeeld dat een dergelijk bewijs noodzakelijk was. Zij bleef dan in de veronderstelling dat het bewijs van inkomen van haar dochter voldoende was.

Ten onrechte wordt eveneens gewezen op het feit dat het zou kunnen gaan om een “familiehereniging”. Verzoekster kent deze juridische term niet en bedoelde duidelijk dat dit een terugzien zou zijn van de gehele familie (haar zoon, de meereizende dochter en verzoekster zelf). Uiteindelijk, het bewijs dat de dochter ook meereist met verzoekster biedt alle nodige garanties dat zij terug zal keren naar haar land van herkomst.

Het bestreden besluit miskent het beginsel van de formele motiveringsplicht in demate dat het bestreden besluit niet het wettelijk kader, de rechtsgrondslag noch de concrete gegevens en argumenten, meedeelt en evenmin verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de inhoud van de adviezen waarop het besluit is gebaseerd.

Aldus is de motivering onvoldoende; het eerste middel is derhalve gegrond.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Uit de concrete uiteenzetting van verzoeksters grieven blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent nu zij verklaart het er niet mee eens te zijn en deze betwist. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient dan ook vast te stellen dat voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht. In de mate verzoekster inhoudelijke kritiek aanvoert ten aanzien van deze motieven, dient het middel te worden opgevat als een schending van de materiële motiveringsplicht.

In de mate verzoekster betoogt dat niet op te maken is wat de juridische grondslag is van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar artikel 32 van verordening (EG) nr. 817/2009 van het Europees parlement en de raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de visumcode).

Overeenkomstig artikel 32.1. (a) van de visumcode wordt een visum geweigerd indien de aanvrager:

*“ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;
iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;”*

Verzoekster voert aan dat zij gepensioneerd is en daarom geen bewijs van inkomsten heeft voorgelegd. Zij verwijst naar de loonfiches die door haar dochter werden voorgelegd. De Raad merkt op dat, gelet op het feit dat een visum ten persoonlijke titel wordt afgeleverd, de verwerende partij in alle redelijkheid kon verwachten dat verzoekster haar persoonlijke bestaansmiddelen zou aantonen. Het is geenszins kennelijk onredelijk te verwachten dat verzoekster haar persoonlijke bestaansmiddelen aantoonde.

Waar verzoekster bij haar synthesesamenvatting alsnog een bewijs van inkomsten voegt, merkt de Raad op dat niet blijkt dat dit stuk werd voorgelegd naar aanleiding van een aanvraag, zodat de verwerende partij er dan ook geen rekening mee kon houden.

Het middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij licht het tweede middel toe als volgt:

“Middel genomen uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, inzonderheid de behoorlijke en correcte feitenvinding, de deskundige voorlichting en de informatieplicht en de volledigheid van het dossier, Doordat de bestreden beslissing niet is gebaseerd op een behoorlijke en correcte feitenvinding en dus gebaseerd is op onwaarheden, Terwijl iedere administratieve overheid beslissingen dient te steunen op een in feite en in rechte aanvaardbare en correcte grondslag.

a. Toelichting bij het middel

De bestuurshandelingen van elke administratieve overheid dienen te steunen op in feite aannemelijke en in rechte correcte motieven. De motieven, dewelke gebaseerd moeten zijn op een correcte feitenvinding, moeten van die aard zijn dat ze de genomen beslissing kunnen dragen.

Er werd blijkbaar geen rekening gehouden dat op hetzelfde moment er een aanvraag voor een visum kortverblijf werd gedaan door verzoekster alsook voor haar dochter. Inmiddels de dochter biedt blijkbaar alle nodige garanties om het aangevraagde visum te bekomen. Het is ook die dochter die haar moeder opvangt in het land van herkomst en thans de gelegenheid biedt om haar moeder met haar samen naar België te laten reizen om hun zoon en zijn gezin in Brugge te bezoeken (stuk 6).

Verzoekster heeft haar vliegtuigticket om naar België te komen voorgelegd net als haar meereizende dochter. Nooit heeft men gevraagd aan verzoekster om een vliegtuigticket voor de terugreis voor te leggen.

Inmiddels de reservering van dit ticket was reeds gedaan, doch de betaling zou pas gebeuren bij het bekomen van het aangevraagde visum en dit om kosten te vermijden.

Intussen werden de tickets voor de terugreis ook reeds betaald en zou verzoekster terug uit België vertrekken op 30 januari 2015 (stuk 7).

Bij de totstandkoming van de bestreden beslissing werd eenvoudigweg niet aan correcte feitenvinding gedaan. Het middel is derhalve gegrond.”

2.2.2. Verzoekster voert aan dat zij haar visumaanvraag indiende samen met haar dochter, die wel alle nodige garanties bood om het visum te bekomen. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat een visum een persoonlijk reisdocument betreft dat individueel wordt beoordeeld. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest door de inkomsten van verzoeksters dochter niet te betrekken in de beoordeling van de door haar zelf ingediende aanvraag. Artikel 14.1 (d) van de visumcode bepaalt dat de aanvrager van een visum informatie dient te verstrekken die het mogelijk maakt om zijn voornemen om het grondgebied der lidstaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum te verlaten, te beoordelen. Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot het verkrijgen van een visum ‘type C’ vrij en rust de bewijslast op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de

voorwaarden levert. Verzoekster toont niet aan dat op grond van deze of gene wets- of verdragsbepaling de verwerende partij er toe gehouden zou zijn mede te delen welke stukken zij nog verlangt van verzoekster. Evenmin is de verwerende partij ertoe gehouden vooraf verzoekster in kennis te stellen van de motieven op basis waarvan zij meent de aanvraag te moeten afwijzen.

De Raad stelt verder vast dat van een aanvrager van een visum kort verblijf redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij alle nuttige elementen en bewijzen aanbrengt opdat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om het gevraagde visum kort verblijf te verkrijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting, die rust op de bestuursoverheid, geldt immers evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Verzoekende partij kon zich daartoe informeren en/of een beroep doen op een raadsman. Het komt de verzoekende partij toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die zij instelt en haar aanvraag zo volledig mogelijk te staven.

Waar verzoekster nog aanvoert dat zij een retourticket kon voorleggen indien dit haar was gevraagd, kan een dergelijk motief niet worden gelezen in de bestreden beslissing en is verzoeksters kritiek niet dienstig. Het middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het recht van verdediging en de hoorplicht. Zij licht het derde middel toe als volgt:

“Doordat verzoekers voorafgaand aan de bestreden beslissing niet zijn gehoord, noch werd enig onderzoek gedaan naar de gegrondheid van het toegangsverbod, is het recht van verdediging van verzoekers geschonden.

Terwijl iedere administratieve overheid bij het nemen van een beslissingen het recht van verdediging dient in acht te nemen.

Had men het bewijs van haar inkomen gevraagd, dan zou zij onmiddellijk alle nodige uitleg verstrekt hebben. Ook zo had zij onmiddellijk de tickets voor de terugkeer betaald, die inmiddels reeds gereserveerd waren.

Niemand heeft ook haar of haar dochter uitgelegd wat de term “familiehereniging” in de juridisch zin betekende. Voor verzoekster was het kort terug zien van haar zoon, zijn gezin en de meereizende dochter een terugzien, wat zij interpreteerde als een hereniging, zonder ooit de bedoeling te hebben in België.

Het middel is dan ook gegrond.

a. Toelichting bij het middel

Verzoekster heeft net haar als dochter een visum kortverblijf ingediend en was in de overtuiging dat meereizen met haar dochter, die blijkbaar aan de voorwaarden voldeed, de voldoende garantie bood om het aangevraagde visum te bekomen. Groot was dan ook haar verwondering dat haar aanvraag werd geweigerd.”

2.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht, merkt de Raad op dat, bij afwezigheid van een formele regeling ter zake, het bestuur niemand een voordeel kan weigeren dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden, noch hem dergelijk voordeel kan ontnemen, noch hem een sanctie met een voldoende ernstig karakter kan opleggen zonder dat de betrokkene vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bij de aanvraag van een voordeel is in beginsel aan deze voorwaarde voldaan doordat de aanvrager in zijn aanvraag alle nuttige elementen kan laten gelden (RvS 9 september 2015, nr. 232.145).

In casu wordt in de bestreden beslissing uitspraak gedaan over een door de verzoekende partij gevraagd voordeel. Ten aanzien van een dergelijke beslissing geldt de hoorplicht, zoals reeds gesteld, met dien verstande dat hieraan in beginsel is voldaan doordat de aanvrager alle nuttige elementen laat gelden die hij in de aanvraag kan en moet uiteenzetten. Hierbij dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag tot het verkrijgen van een visum kort verblijf haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten en de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag met de wettelijk vereiste elementen en bewijsstukken heeft kunnen staven.

De Raad wijst er voorts op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Waar verzoekster nog aanvoert dat van haar niet kan worden verwacht dat ze precies wist welke documenten zij diende voor te leggen teneinde voldoende garanties op terugkeer te bieden, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat in hoofde van verzoekster reeds een eerste aanvraag werd geweigerd op 5 mei 2011. Ook in deze stukken is onder meer sprake van onvoldoende garanties op terugkeer omdat verzoekster geen bewijzen van bestaansmiddelen voorlegde. Verzoekster kan dan ook niet ernstig voorhouden dat zij niet wist dat zij bewijzen van bestaansmiddelen diende voor te leggen. Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT